

2008. február

Böjtelő hava

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

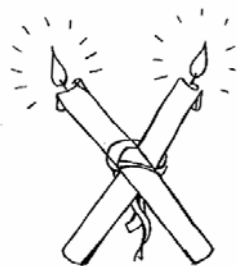
XIII.évf. 2.szám

Ma van Szent Balázs napja,
régiektől nekünk szokás hagyva,
Szegény diákoknak járni
Házanként kerölni,
Asszonyokat csergetni.

Azért édes asszonyunk,
Ne légyen hozzád hiába járásunk.
Kérjük érted Istenünket,
Segélj sokszor diákokat.

Adjál egy kis szalonnát,
Hadd tegyünk rajta
áldást,
Ad az Isten érte mást.
Adjatok szalonnát...

*A legelső ismert magyar
nyelvű balázsjárás
a XVII. sz.-ból*

Az idei Szent Margit ünnep emlékei

Részt vettem a Szent Margit tiszteletére tartott ünnepi misén a Margitszigeten. Ez természetes, mert megkért rá András atyánk, feladatot adott, amit végrehajtani kötelességem. De nem csak feladatot teljesítettem. Családtagjaimnak utána aprólékosan meséltem élményeimről és az eseményről. Mégis megszeppentem, amikor felkérést kaptam, hogy osszam meg élményeimet az újlakiakkal. Hiszen aki ott volt, és részese volt az igazán közösségi eseményben, annak mi többet adhatnak akadozó szavaim. Aki nem tudott eljönni, annak hogyan pótolhatnám azt, amit leírni nem lehet, csak érezni.

Most sem az eseménysor volt a fontos! Idén az időjárás kedvező volt. A madarak is megszólaltak. A nap is kisütött, és nem volt olyan kemény fagy, mint amikor annak idején gyermekeim ott ministráltak, és rendesen megfáztak. Azért megpróbáltatás volt elmenni, végigállni, végigfázni a fehérhajú résztvevőknek, akik a hívősegreg jó részét kitették. Tükörjég volt a kápolna előtt és a

romok között is, amit a rendezők jórészt felszámoltak, de azért az óvatosság és a rászorulók segítése nem volt hiábavaló. Mi volt ez azonban Szent Margitunk áldozataihoz képest, mit kellene nekünk ahhoz foghatót tennünk, hogy valami hasonlót érzünk el?

Sokan voltunk ott együtt, de nem csak ott voltunk. Voltak ott lovagok, akik hozták és vigyázták a Szent Ereklýjét. Amikor nem adódott más dolguk, akkor körbeálltak és hangosan imádkoztak. Meg is állt, és véleményét kifejezte pár elképedt kocogó (bizonyára a kereskedelmi televíziók szellemi emléin felnőtt lények) azzal kapcsolatban, hogy tiszteletreméltó urak érdekes ruhában, közterületen, fényes nappal milyen érdekes és furcsa dolgot csinálnak!

Oly jó volt látni viszont a sok gyönyörű gyermeket és fiatalot. Ha egész életükben olyan fegyelemmel és hittel teszik dolgukat, mint ahogyan résztvettek Szent Margit ünnepi miséjén, akkor nincs aggodalomra okunk a jövőt illetően. Ott álltak papjaink a bíboros körül az oltárnál, de sokkal kevesebben, mint egykoron. Elmondta egyikük, hogy csak azért tudott eljönni, mert idén káplánt kapott külföldről(!), és helyettesíteni tudja. Eljött közénk Gyuri atya is, aki oly sok éven át lelke, buzdítója, szervezője volt a Szent Margit ünnepnek. Talált magának feladatot bőven most is. Erdő Péter bíboros urunk ünnepi szentbeszéde nagyon tömör volt, és világos üzeneteket tartalmazott. Aki szó szerint kíváncsi rá, az interneten hozzáférhet, de ha ez nehézséget jelentene, bátran kérje a fiataljaink segítségét (<http://www.esztergomi-ersekseg.hu/?fm=4&am=23&op=sztmargit080113>). Engem megragadott a sok párhuzam, ami Keresztelő Szent János, Szent Margit kortársai és a mi korunk emberei között felfedezhető a szentbeszéd mondatait csak egy picit is továbbgondolva. Mennyire ugyanolyanok vagyunk, mennyire ugyanazok korunk és nemzetünk problémái! Azt hiszem a megoldásokat is hasonló helyeken érdemes keresnünk.

Nagyon sok ismerőssel találkoztam. Nem is tudom, hogy ennyit tágult az ismeretségi köröm, vagy már csak annyian vagyunk, hogy meszesedő agyam is képes eltárolni közösségünk arcainak ilyen hányadát! Az viszont biztos, hogy gyarapodtunk ez alkalommal is. Akadt, aki kocogni jött ugyan a szigetre, de megállt, és valami megérintette a látottak és hallottak alapján. Fontosnak érezte azt is, hogy kifejezze ezzel kapcsolatos örömét a mise után. Adja Isten, hogy hasonlóan legyen örömünkre a Szent Margit ünnep sokszor és minél többeknek!

Takács György

Gyertyaszentelő melege, sok hó a jégnek előjele
Gyertyaszentelő hidege, koratavasznak előhírnöke.

IGE-IDŐ

„Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban.” (1Tessz 5, 18)

Kedves testvérek!

Pál apostol szavait felidézve jó végiggondolnunk, vajon a mi életünkben a hálaadó imádságnak mekkora szerep jut. Esetleg teljesen elsikkad a kérő imádságok mellett, hogy a bűnbánati és dicsőítő imákról ne is beszéljek? Ha így van, helyes felülvizsgálunk, vajon a megfelelő lelkiállattal fordulunk-e Isten felé? S ha nem feledjük is el megköszönni, amit Tőle kapunk, vajon hálát adunk-e *mindenért*?

Természetszerűleg adhatunk hálát Istennek mindazért, ami az életünkben jó és szép: egészségért, családért, barátokért, szeretetért, örömekért, munkáért, sikerekért, anyagi javakért. De megköszönjük-e neki a betegséget, a problémákat, a meg nem értést, a szomorúságot, a munkanélküliséget, a kudarcokat, a szegénységet? Ezek nehéz és a lelket nagyon megterhelő gondok, ugyan miért kellene hálát adnunk értük? Van-e, aki azt gondolhatja közülünk, hogy Isten, a teremtő, a gondviselő, az üdvözítő és vigasztaló nem a javunkat akarja? Vagyis tehát mindaz, ami velünk történik, az Ő tudtával történik: vagy tőle kapjuk, vagy engedi, hogy megtörténjék. Ha visszagondolunk életünk főbb eseményeire, megláthatjuk bennük az isteni szándékot: erősödünk a türelem erényében, a kölcsönös szeretet gyakorlásában, az önállóság kialakulásában, szilárdabbá válhatott hitünk és reményünk.

Az Atya Jézus Krisztusban fejezte ki magát legvilágosabban a számunkra, benne mutatta meg végtelen szeretetét irántunk. Ezért kell mindig és mindenért hálát adnunk. Megtesszük-e?

Jüling Erika

Közös ima Újlakon

Jézus Krisztus imája, hogy „legyenek mindnyájan egyek” most megvalósult a mi templomunkban. Péntek este összegyűltünk több templomból, evangélikus, református, metodista testvéreinkkel. András atya bevezető beszédében fölhívta a figyelmünket, hogy ne ítéljük meg egymást. Idézve Reményik Sándor költeményéből, „Istenem add, hogy ne ítéljek”. Jó volt nézni az ünnepélyesen öltözött lelkészeket sorban egymás mellett ülni békességben, barátságban. Jó volt hallani a Szentírás ismerős, fölemelő igéit. Jó volt elgondolkozni Csaholczi László református lelkész igehirdetésén. Örülni mindenkor Pál apostol szerint, az élet viszont változatos, egyszer föl, máskor le. Mi a megoldás? A zsolttárossal együtt kérjük „Vidámitd meg a te szolgáló lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet” (Zsoltár, 86,4). Az Úr az, aki az örömet adja, nem én, nem a reklám-mosoly. Megrendítő volt a búcsúzó áldás, amelyet együtt kaptunk, a Szentírás szavaival, így kezdődött: Isten

népe, áldjon meg téged az Úr! Volt valami szent és ünnepélyes ebben, hogy mi együtt vagyunk Isten népe. Együtt tudtuk imádkozni a Miatyánkot és a Hiszekegyet. Gyönyörűen énekelt az énekkar, a jól megválasztott és szépen előadott dalok nagy örömet szereztek mindannyiunknak. A vendég lelkészek is lelkesen beszéltek róla.

Utána lementünk a Szent István hittanterembe. Jó meleg várt, finom falatok, kedves beszélgetések. Köszönjük azoknak, akik csendesesen gondoskodtak rólunk.

Az Úr áldása volt ezen az estén, öröme, szeretete átjárt minket, és egymásnak is tovább tudtuk adni. Hála legyen Istennek, hogy közelebb kerültünk egymáshoz. Aki megígérte, hogy köztünk lesz, ha az Ő nevében jövünk össze, jelen volt.

Makainé Kosztolányi Erzsébet

„Mindenkör örüljetek, szüntelenül imádkozzatok!”

(1 Tessz 5, 16)

Krisztus titokzatos teste a történelem során egyre több szakadáson ment át. Ezt a fájdalmas megosztottságot egyes egyházak már 1740-óta igyekeznek imádsággal enyhíteni. 100 éve Paul Wattson atya, anglikán lelkész vezette be az imanyolcadot, a keresztények egységért. Január 18-25-ig, Szent Péter székfoglalója és Pál apostol ünnepe közti időt jelölték ki e célra (Egy év múlva az általa alapított Megbékélés Társasága hivatalosan a Katolikus Egyházhoz tagolódott.). Az 1930-as években Paul Couturier, lyoni atya még egyetemesebbé tette ezt a szándékot, kiterjesztve minden keresztény egyházra. Az Egyesült Államokban a Protestáns Episzkopális Egyházak bizottsága 1915-től tartja célkitűzésnek a keresztények egységért való imát, amit kezdetben pünkösöd előtt tartottak, majd 1941-től csatlakoztak a katolikus januári időponthoz.

1959. január 25-én az imanyolcad végén hívta össze XXIII. János pápa a II. Vatikáni Zsinatot, melynek egyik fő célja a keresztények közötti egység helyreállításának előmozdítása volt (ld. *Unitatis redintegratio*, határozat az ökumenizmusról 1.). Ma az imahét egységesen használt anyagát egy közösen összehívott munkacsoport állítja össze, és valamennyi felekezet ugyanezekkel a szavakkal fohászodik a megosztottság megszűnéséért ebben a hét napban.

Január 25-én, András atya vezetésével templomunkban gyűltek össze a környék evangélikus, református, metodista hívei, hogy velünk együtt imádkozzanak, elmélkedjenek a Szentírás szavain. Vendégünk volt a Dévai Bíró Mátyás téren levő evangélikus templomból Bálintné Varsányi Vilma lelkész és Hokker Zsolt, Csaholczi László lelkész, a kálvin közti református templomból, valamint David Greenwalt, metodista kisegítő lelkész a Kiscelli utcából.

A különbözőségek felemlegetése helyett, ahogy András atya elmondta, alázattal, közös imában keressük Isten akaratát, ami mindegyikünk számára egyaránt fontos. „Mindenkör örüljetek!” Csaholczi László, református lelkész Pálnak ezt a mondatát helyezte középpontba. A jelenlevők körében gyors közvélemény kutatást végzett arról, hogy az elmúlt hetét ki milyennek ítélte: örömtelinek, szomorúnak vagy átlagosnak. Érdekes módon a nagy többség pozitívan élte meg. Vajon hogy érthette Pál apostol a min-

denkori örömet? Hisz Jézusnak is voltak szomorú órái a Getszemáni kertben. Mégis az állandó bizakodás kell legyen a keresztyének ismertetőjele. Hisz olyan Istenünk van, aki nem hagy cserben bennünket, hanem mindannyiunkról egyenként gondoskodik.

Az imádságot templomi kórusunk éneke kísérte. Befejezés-ként pedig házigazdánk invitálására a Szent István terebben egy kis agapén vehettünk részt.

Udvary Anna

Újlaki angolok

Lassan másfél éve, hogy beindult az angoltanulás a plébánián, s azóta sok víz lefolyt a Dunán, sőt a Temzén is. Lassan gyülekeztek a tanulni vágyók, kíváncsiskodók és komolyan érdeklődők. Azt hittem ugyan, és reméltem, hogy többen lesznek. Eleinte változott a társaság mind a kezdő, mind a haladó csoportokban, majd eltelt egy félév, és megállapodott a csoportok létszáma 5-6 főnél. És láss csodát! - már az első pár hónap bebizonyította, hogy lehet, és tudunk együtt tanulni. A hittanterem biztonsága, melege, aztán az összeszokó társaság - ma már baráti közösségnek is nevezhetem!

A rendszeres "órák" és órára készülések hamar látványos eredményt hoztak, főleg a kezdő csoportban. Ez további lendületet adott nekem. Mindenki becsülettel készül, akár házi feladattal, akár külön olvasmányokkal, vagy erőt próbáló fordításokkal. Így is kell, mondja egy tanár vagy szülő. De azért a helyzet nem ilyen egyszerű. Mit érez az az újlaki angol, aki munka vagy iskola után idesiet, gyermeket otthagyni pár órára egy családtagra bízva, vagy egyéb örömforsásáról mond le egy nyelvórai - akár fárasztó - tanulás kedvéért. Látom rajtuk - és most helyettük beszélek -, hogy nem bánják. Figyelnek, próbálkoznak, küzdenek, de örömteli lelkesedéssel. Vidámak vagyunk. Olvasmányainkat párbeszéd formájában, jókat szórakozva, a mindennapi életre alkalmazva eljátsszuk - pl. esti családi idill keretében, egy olyan családról beszélgetünk, akik éhesek, és türelmetlenül várnak otthon a vacsorára, mert a lusta családanya a TV-t nézi (Ahelyett, hogy szorgalmasan angolul tanulna!).

Más a helyzet a másik csoporttal, ahol idősebbek és fiatalabbak vannak együtt. Hogy fog ez összejönni!? - gondoltam. Másként tanították az angol nyelvet a "múlt században", mint napjaink új módszereivel. Van, aki olvasott szövegen nőtt fel, és nehezebb esik a beszéd, a fiatalok meg szívesen és könnyebben használják az élő nyelvet, a beszédcentrikus oktatásnak köszönhetően. Míg az előbbi árnyalt költői képeket alkalmazva fantasztikusan fordít, az utóbbiak a szótározás és újabb kifejezések elsajátításával bővítik szókincsüket. Kimondatlanul is mindenki tudja, hogy mit csináljon. És ha valami nem megy? Akkor nem megy. Ehhez kell a tanár útbaigazítása és derűje, hogy ne a feszültség érzése uralkodjon el, hanem a nyelvtanulás egy kalandos utazás legyen a meghódítandó nyelvterületre. Természetesen kell a jelenlévők türelme és megértése is, aminek szintén nem vagyunk híján.

Hogy mi motivál engem erre a vállalásra? Több minden. Köztük - rangsorolás nélkül - emberszeretetem és

tanítási kedvem, továbbá a tanulni vágyó emberek érdeklődése és tudásvágya. Jó dolog megosztani azt, amit tudok, amivel a Jóisten megajándékozott. Adott nekem nyelvek iránti tehetséget és hozzá elhatározást, azért hogy a tálentumaimat kamatoztassam. Motivál az öröm átélése és átélése is, amit a csoportok magukból árasztanak, s ezt én a viszonzószóval kifejeződésemnek élem meg. Azt hiszem elég, ha csak annyit mondom, hogy az óra befejeztével senki nem búcsúzik el tőlem anélkül, hogy egy mosollyal az arcán azt ne mondaná, hogy "köszönöm". Ezt a szép szót hosszú főiskolai tanárságom alatt legfeljebb egy-egy félév végén egy csokor virág kíséretében hallottam.

Talán mégis egy "másfajta raj" vagyunk? - nemcsak angolok, hanem "újlakiak", Isten népe mind? Csak merjünk elkezdni, tenni, összekapaszkodni és menni a nekünk kijelölt keskeny úton! Szeretettel várom továbbra is az angolra betérőket.

Herbertné Szakács Zsuzsa

Idegen tollak

Kinek mi dolga? - Szerintem a gyermeké az, hogy szülessen, a Napé, hogy megsimogassa, s a Holdé, hogy álomba ringassa.

A tanító dolga, hogy tanítson, a lelkekem valamit javítson. A diák dolga, hogy kutasson, ha felnő, jó irányt mutasson.

A zenész dolga, hogy zenéljen, a szívem mélyéig elérjen. Az író dolga, hogy meséljen, de igazat írni ne féljen.

A Szerelmem dolga, hogy megértsen, hogy higgyen bennem és segítsen. >Hogy nélküled élni ne akarjak, s ne hagyd, hogy a vesztembe rohanjak!<

A Barátom dolga, hogy ott legyen, ha szükség van, bármit megtegyen, ha eltévedtem, keressen, ha gyűlölöm, akkor szeressen.

Az Anyám dolga, hogy ne sírjon, ha nagyon félt, akkor hívjon. Az Apám dolga, ha ajtót nyit, ne úgy köszöntsön, mint akárkit.

A Testvérem dolga, hogy figyeljen, Ha hibáztam, neki ne kelljen. Ha nem hiszem, akkor ő higgye, A tüzünket helyettem őrizze.

A Lányom dolga, hogy daloljon, hogy örökké kislány maradjon. A Fiam dolga, hogy nevéssen, hogy mindig apjaként szeressen.

S ha mindez így lesz - remélem -, az én dolgom, hogy megérjem.

Nyerges Attila
A dolog
(dalszöveg)

Miserend:

hétfő, csütörtök és szombat: 18⁰⁰

kedd, szerda, péntek: 6³⁰
elsőpénteken :18⁰⁰ is
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után,
és minden csütörtökön este ¾ 7-½ 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és
minden hónap első szombatján a szent-
misék után.

Zsolozsma: kedd, péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hó-
nap 21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a
szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Egyházközségünk rendszeres programjai:

Iroda:(Bécsi út 32., : 335–3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰ **Könyvtár** (bejárat a plébánia udvaráról): vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰.

Tea délelőtt minden hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után, a Szent Erzsébet teremben.

Nyugdíjas klub: minden kedden 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben

Kóruspróbák: kedden és csütörtökön 19⁰⁰ - 21⁰⁰ a Szt. István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

A nagyböjti időszakban kedden és pénteken reggel 7-kor együtt imádkozzuk a laudest, pénteki napokon este 1/2 6-kor keresztút, utána szentmise.

Gitáros misék a hónapban 10-én és 24-én a 9⁰⁰ szentmisén.

2.Szo. **Urunk bemutatása - Gyertyaszentelő Boldogasszony.** Az esti szentmisén gyertyaszentelési körmenet.

3.V. Szent Balázs püspök, szentmisék után balázssáldás.

5.K. Szent Ágota

6.Sze. **Hamvazó szerda,** szigorú böjti nap. Szentmise után hamvazás.

10.V. Nagyböjt 1.vasárnapja. Szentmisék után hamvazás.

A perselypénzt templomunk további felújítására fordítjuk.

14.Cs. **Szent Cirill és Metód**

17.V. Nagyböjt 2.vasárnapja

22.P. **Szent Péter apostol székfoglalása**

24.V. Nagyböjt 3.vasárnapja

25.H. A kommunizmus áldozatainak emléknapja

Családi események

Megszületett: január 5-én
Bauer Izolda és Munkácsi
Péter gyermeke, Réka.

Nyerges Attila kísérő gondolatai a 3.oldalon található dalszövegéhez:

„Az alapvető emberi értékek, melyek nélkül nem lehet teljes az élet. Ezekről szól ez a dal, ugyan kivetítve a saját életemre, de annak a biztos tudatában, hogy egyre többen törekszünk ezen értékek szerint élni. És ez így van jól. Megjegyzés: Ugye nem gondoltad komolyan, hogy nekem (Neked) csak az a dolgom (dolgod), hogy 'megérjem'.” (Egy karácsonyi ajándéklemmez kapcsán, a szerk.)

✝ Halottaink:

Molnár Mihályné (87),
Pallos Jánosné (93),
Dr. Kigyóssy László (56),
Bohus Györgyné (86),
Holló Istvánné (89),
Csorjáné Rótfalusi Katalin (79),
Darázsi Sándorné (81),
Dr. Huszti György (57),
Dr. Sternád Gyula (86),
Tarr Ferencné (74),
Tóth Sándor (70).

Hírek, hirdetések

- Akik személyi jövedelemadójuk 1-1%-áról rendelkezhetnek, azok szíves figyelmébe ajánljuk egyfelől a Katolikus Egyházat (technikai száma:0011), valamint a plébániához tartozó Újlaki Sarlós Boldogasszony alapítványt, melynek. adószáma: 18083440-1-41.
- Képviselőtestületi ülés február 7-én, a szentmisét követő szentségimádás után lesz.

Lapunk továbbra is ingyenes, hogy mindenki számára elérhető legyen. A nyomdaköltség napjainkban eléri az 50 Ft-ot. Egyéni lehetőségeikhez mérten kérjük, támogassák a lapot az újságperselyen keresztül. Köszönjük!

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Egyházközség lapja, megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32. **Felelős kiadó:** Spányi András, **szerkesztés:** Zsombory Edit & Gábor / ujlakihangok@freemail.hu **lapzártá:** január 29.